

YOLUNU KAYBEDEN ÇORAP

MERVE BAŞCUMALI
ÇİZER: TUĞÇE ÇELENK

1. BÖLÜM

Tatlı bir mevsim yorgunluğunun yaşandığı Pulito Parkı, erkenden dolup taşmaya başlamıştı. Bu yıl nisan ayında açan çiçekler yine harika kokuyordu. Bunun sebebiyse havanın geçmişe göre erkenden ısınmasıydı.

Bulutların arasından sıyrılan güneş, gülümsüyordu. Ağaçlar çiçeklenmiş; papatyalar, gelincikler, laleler, lavantalar ve daha niceleri her yanı renk cümbüşüne

dönüştürmüştü. Kelebeklerin ve arıların dansı, çocukları kırlara davet ediyordu.

Sadece çocukları mı? Tüm bu güzellikler, büyük küçük demeden kapılarını herkese açmıştı. Gökyüzünde salınan kuşlar neşe içinde bildikleri şarkıları söylerken, onları seyredip parkta oyun oynamaktan daha keyifli ne olabilirdi ki?

Bahar geldiği için herkesin kanı kaynıyordu. Bir kişi hariç!

Bekçi Basri Baba!

Pulito Parkı'nda en önemli şey "temizlik"ti. Bekçi Basri Baba, parkın temiz tutulması konusunda oldukça hassastı. Yerlere çöp atılmasından ve çiçeklerin koparılmasından rahatsızlık duyardı. Detaycı bir kişiliğe sahip olan Basri Baba'yı herkes tanırdı. Nasıl tanımasınlar? Bu çalışkan adam parkı gözü gibi korurdu.

Bekçilik yaptığı yetmezmiş gibi bahçelerin de bakımını önemserdi. Öyle ya çimlerin düzenli olarak biçilip bakımının yapılması gerekiyordu. İşi bitince de taze kesilmiş çimlerin çevreye yaydığı o mis kokuyu içine çekip derin hayallere dalıyordu. Parkın temiz bırakılması gerektiğini ve gösterdiği özeni gelene geçene uzun uzadıya anlatırdı.

İşte o tuhaf gün, “Monni Zonni Monni-ii” şarkısını söyleyerek parkta erkenden gezintiye çıkan Mehmet Alp ile başladı. Nokta gibi bir buruna sahip, ilginç kıyafetler giyen Mehmet Alp, parkın arka sokağındaki renkli evde yaşardı. Kimsenin nereden gelip nereye gittiğini bilmediği bu tuhaf adam bir anlığına görünür ve hemen kaybolurdu.

O gün de en sevdiği şarkıyı diline dolamış parkta neşeyle yürüyordu. Aniden ayağına bir şey takıldı. Eğilip bu nesneyi

yerden alacağı sırada iğrenç bir koku ya-
pıştı burnuna.

- Ööörkkk örrrkkk. Bu çorap amma
da kötü kokuyor. Bunu tertemiz parkı-
mıza kim bırakmış olabilir, diyerek çorabı
oradaki çöp tenekesine attı.

Çünkü Mehmet Alp, saygılı ve temiz
biriydi. Çevre temizliđinin, özenli giyin-
menin ve el yıkamanın önemini çok iyi
bilirdi. Çorabı çöp kutusuna attı ve kendi
kendine konuşmaya başladı.

- Ohhh en iyisi mis gibi havayı içime
çekeyim.

“Monni Zonni Monniii!” şarkısını mırıl-
danarak yoluna devam etti.

2. BÖLÜM

Bekçi Basri Baba, her gün yaptığı gibi parkı kolaçan ediyordu. Bankların tahlalarını, çiçekleri çevreleyen çitleri, çöp tenekelerini saat başı gezerek kontrol ederdi. Böylece oluşabilecek tüm sıkıntıları anında gidermiş olurdu.

O da ne? Pulito Parkı'nın çıkışına doğru büyük çöp tenekesinin tam önünde pis bir çorap buldu. Çok sinirlendi. Bu nasıl olurdu? Hemen eldivenini taktı.

- Pöfffff! Bu nasıl bir koku? Hem pis hem de çöp tenekesinin içinde değil, diye söylendi.

Basri Baba her şeyi araştırır, işin peşini bırakmazdı. Çünkü Pulito Parkı onun evi sayılırdı. İnsan, evini nasıl temiz tutuyorsa, dışarısını da evi gibi görerek hareket etmeliydi. “Çorabı buraya kimin attığını hemen bulmalıyım. Üstelik çorabın sadece teki bırakılmış” diye düşündü.

Ardından çorabın diğeri tekini bulmak için etrafına baktı.

- Görünürde kimse yok.

Aniden hareket eden çorap konuşmaya başladı:

- İmdat!

Basri Baba çok şaşırmişti.

- Hey, ne oluyor orada? Sen de kimsin?

Çorabın altından cılız bir ses duyuldu. Konuşan minik bir tırtıldı. Korkuyla kendisini tanıttı:

- Benim ben, Tirtoli.

Kokunun etkisiyle nefessiz kalan Basri Baba, Tirtoli'yi çoraptan kurtardıktan sonra onu soru yağmuruna tuttu.

- Tirtoliii, ne arıyorsun burada? Çorabın içinde ne işin var?

Tirtoli ağlamaklı bir sesle başına gelenleri anlattı:

Beni tanıyorsun Bekçi Basri Baba. Her zamanki gibi dolaşmaya çıkmıştım.

Yiyecek bir şeyler arıyordum ki “Monni Zonni Monniii” diye bir şarkı duydum. Bu güzel şarkı nereden geliyor diye bakmak isterken başıma birden bu çorap geçti. Neredeyse boğuluyordum!

Gözlerini gökyüzüne dikip ellerini arkasında birleştiren Basri Baba, volta atmaya başladı. Sinirli bir tavırla konuştu:

- Evvrett! Bunu yapanı mutlaka bulmalıyım. Bu “Monni Zonni Monniii!” bir ipucu olmalı. Tirtoli, sen şimdi eve gidip dinlen. Bu pis çorabı kafana kimin geçirdiğini bulacağım! Kimse bizim Tirtoli’mizi üzemez!

Çok severek giydiği kareli gömleğinin yakasını düzeltti ve sonra da üzerine giydiği yeleği düzelterip önündeki düğmeleri düzgünce bağladı. Elindeki şapkasını başına geçirip parkta hızlı hızlı yürümeye başladı. Bekçi Basri Baba, yürürken düşünmeyi severdi.

Tirtoli’nin anlattıklarını düşündü. O sırada uzaktan gelen “Monni Zonni Monniii!” sesini duyar duymaz koşmaya başladı.

- Şimdi buldum seni!